ΤΕΥΧΟΣ 03 - Νοέμβριος 2012 - Θεσσαλονίκη

utopicos GRITOS

EDITORIAL

"Warriors come out and play"
φώναζαν κάποιοι στα Εξάρχεια την δεκαετία του 80'

Θα το δανειστούμε κι εμείς.

Warriors, γιατί στεκόμαστε εχθρικά σε κάθε μορφή εξουσίας και καταπίεσης.

Come out, γιατί από τον καναπέ δεν άλλαξε ποτέ τίποτα.

Play, γιατί θέλουμε να "παίξουμε" και να βιώσουμε τις έννοιες της αλληλεγγύης, της συντροφικότητας, της ισότητας και της ελευθέριας.

Αυτό το έντυπο δεν έχει σκοπό να σε στρατολογήσει σε κανένα κόμμα, καμία θρησκευτική η οποιαδήποτε άλλη οργάνωση. Παρά μόνο αποτυπώνει την ανάγκη μας να εκφραστούμε και επιθυμεί ίσως να δώσει λίγη τροφή για σκέψη.
Κοστίζει, ωστόσο διανέμεται χωρίς αντίτιμο γιατί δεν κάνουμε εμπόρευμα τις ιδέες μας, ούτε οτιδήποτε άλλο.
Ευχαριστούμε όσους/ες με τον τρόπο τους βοήθησαν στη δημιουργία του παρόντος εντύπου.

Η ομάδα του utopicos gritos συμμετέχει στο ***άνευ αρχών*** και διαχειρίζεται το καφενείο κάθε Πέμπτη. Το άνευ αρχών (Χατζηανδρέου 5 - περιοχή ροτόντας) είναι ένα καφενείο έξω από την λογική εργοδότη-εργαζόμενου καθώς οι αποφάσεις που αφορούν την λειτουργία του χώρου λαμβάνονται από τα ίδια τα άτομα που συμμετέχουν σ' αυτόν, χωρίς αφεντικά και διαμεσολαβητές. Τα όποια έσοδα προκύπτουν από αυτό τον χώρο δεν καταλήγουν στα χέρια κάποιου εργοδότη αλλά ενισχύουν ανεξάρτητους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες.

Επικοινωνία : utopico_gritos@hotmail.com
Blog: utopicos-gritos.squat.gr

...δεν υπάρχουν που έχουν όλη

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

Πάει πολύς καιρός από τότε που ο άνθρωπος ζούσε έρμαιο της φύσης (των φυσικών φαινομένων) σε ένα ανασφαλές περιβάλλον. Παρασυρμένος από τον φόβο και την άγνοια, προέκυψε η ανάγκη να βρει ένα ψυχολογικό στήριγμα, και το βρήκε κατασκευάζοντας την έννοια του θεού, η οποία παρόλο που κάλυπτε αυτήν την ανάγκη εξουσίαζε τη σκέψη και ήταν εμπόδιο στην πνευματική του εξέλιξη. Κάποιοι, λοιπόν, πάτησαν σ' αυτό το αόριστο αίσθημα του θείου και δημιούργησαν συγκροτημένες θρησκείες. **Ένα πλήθος κόσμου είναι πολύ πιο εύκολα ελέγξιμο όταν έχει ένα κοινό σημείο αναφοράς, πόσο μάλλον όταν αυτό καθοδηγούμενο από τον φόβο είναι τόσο ισχυρό.** Με την πρόοδο της σκέψης ο άνθρωπος καταπολέμησε την αρχική του άγνοια, οι θρησκείες όμως δεν έπαψαν να υπάρχουν. Προσαρμόστηκαν στις σύγχρονες ανασφάλειες και φόβους (μοναξιά, αλλοτρίωση, αποξένωση) και συνέχισαν να μας εξουσιάζουν.

θεοί, υπάρχουν μόνο άνθρωποι
τη δύναμη να μη γίνονται ευάλωτοι...

Θέλησαν να ελέγχουν κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής, καθώς έκαναν τους ανθρώπους να πιστεύουν πως δεν είναι οι ίδιοι ικανοί να καθορίσουν τις ζωές τους, αφού είναι μικροί και αδύναμοι, σε σχέση με τον "παντοδύναμο" θεό,

Οι θρησκείες όρισαν τι πρέπει ή όχι να κάνουμε και το επέβαλλαν μέσω της αμαρτίας - τιμωρίας (κόλαση) και της ανταμοιβής (παράδεισος). Αυτό που μας λένε είναι απλό. Θα πας στον παράδεισο αρκεί να μένεις αδρανής και υποταγμένος. Μην αντιδράς, μην εξεγείρεσαι, μην αγωνίζεσαι, μείνε υπάκουος και άσε τον θεό να αποδώσει δικαιοσύνη. Τι κι αν σε κρατάνε καθηλωμένο σε ένα θρανίο; Τι κι αν δουλεύεις ώρες ολόκληρες για μια οριακή επιβίωση ενώ το αφεντικό πλουτίζει από την εργασία σου; Τι κι αν η αδικία υπάρχει παντού γύρω σου; Θα έρθει η ώρα που ο Άγιος Πέτρος θα κάνει τη σούμα και θα βγάλει λογαριασμό για όλους.

Από τους παραλογισμούς που καλλιεργεί η θρησκεία δεν γλίτωσαν φυσικά το ίδιο το σώμα καθώς και οι διαπροσωπικές μας σχέσεις. Το σώμα ενοχοποιείται και κάθε είδους σαρκική απόλαυση θεωρείται αμαρτία. Ο θεός που και καλά προβάλλει την αγάπη, υπαγορεύει το "η δε γυνή να φοβείται τον άνδρα" (και μη μας πει κανείς ότι φόβος = σεβασμός γιατί πουθενά δεν είδαμε να αναφέρεται : " ο δε άνδρας να φοβείται τη γυναίκα") και ορίζει μια ουσιαστικά ιεραρχική σχέση ανάμεσα στα δυο φύλα. Ο συντηρητισμός σε όλο του το μεγαλείο.

Όπως είναι λογικό, όλες αυτές οι “θεόσταλτες” αξίες μας επιβάλλονται ήδη από την προσχολική και σχολική εκπαίδευση οπού το άτομο χωρίς κριτική σκέψη μπορεί πολύ εύκολα να θεωρήσει παράλογες ή αφύσικες ιδέες ως κάτι δεδομένο. Από την πρώτη μέρα στο σχολείο, δάσκαλοι και παπαδαριό φροντίζουν να μας εξοικειώσουν με θρησκευτικές έννοιες και σύμβολα. Πρόκειται για ωμό προσηλυτισμό. Αγιασμοί, εικόνες και πρωινές προσευχές είναι εύκολο να επηρεάσουν υποσυνείδητα μια τάξη δημοτικού και να δημιουργήσουν το απαραίτητο κλίμα θρησκευτικής μύησης. Κύριο όπλο, φυσικά, αυτού του προσηλυτισμού αποτελεί το μάθημα των θρησκευτικών, οπού το θέλημα του θεού διδάσκεται υποχρεωτικά και με επιμέλεια από τις πρώτες τάξεις του σχολείου έως και την τελευταία.

Βέβαια, ακόμη και αν ξεπεράσει κανείς αυτό το κλίμα της θρησκευτικής κατάνυξης, οι χριστιανικές αξίες μένουν για τα καλά ριζωμένες μέσα του. Η υπακοή στον ανώτερο δάσκαλο, η συνεχής παρακολούθηση και ο έλεγχος εντός και εκτός τάξης αποτελούν κομμάτια της εκπαίδευσης που αντανακλούν την επιρροή της θρησκείας σε αυτή. Μ' αυτόν τον τρόπο μάθαμε να αποδεχόμαστε τις εξουσίες που επιβάλλουν αργότερα στην κοινωνία και τις ανθρώπινες σχέσεις. Έτσι, η ε-

ODS
MASTERS

ξουσία του διευθυντή, του δάσκαλου, του παπά, ακόμη και των γονέων αντικαθίστανται από αυτή του αφεντικού, του πολιτικού, του μπάτσου, του δικαστή λες και είμαστε “εθισμένοι” να έχουμε κάποιον πάνω από το κεφάλι μας να καθορίζει τα θέλω και τις ζωές μας.

Μας τάζουν έναν αιώνιο και
επουράνιο παράδεισο
μα εμείς τους τον
χαρίζουμε για μια στιγμή
ελευθερίας στο εδώ και στο τώρα.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΡΑ

Φτώχεια, εξαθλίωση, κοινωνικός κανιβαλισμός, φασισταριά, αλλοτριωμένες σχέσεις, ρουφιανιά, ατομικισμός, μιζέρια, φόβος.

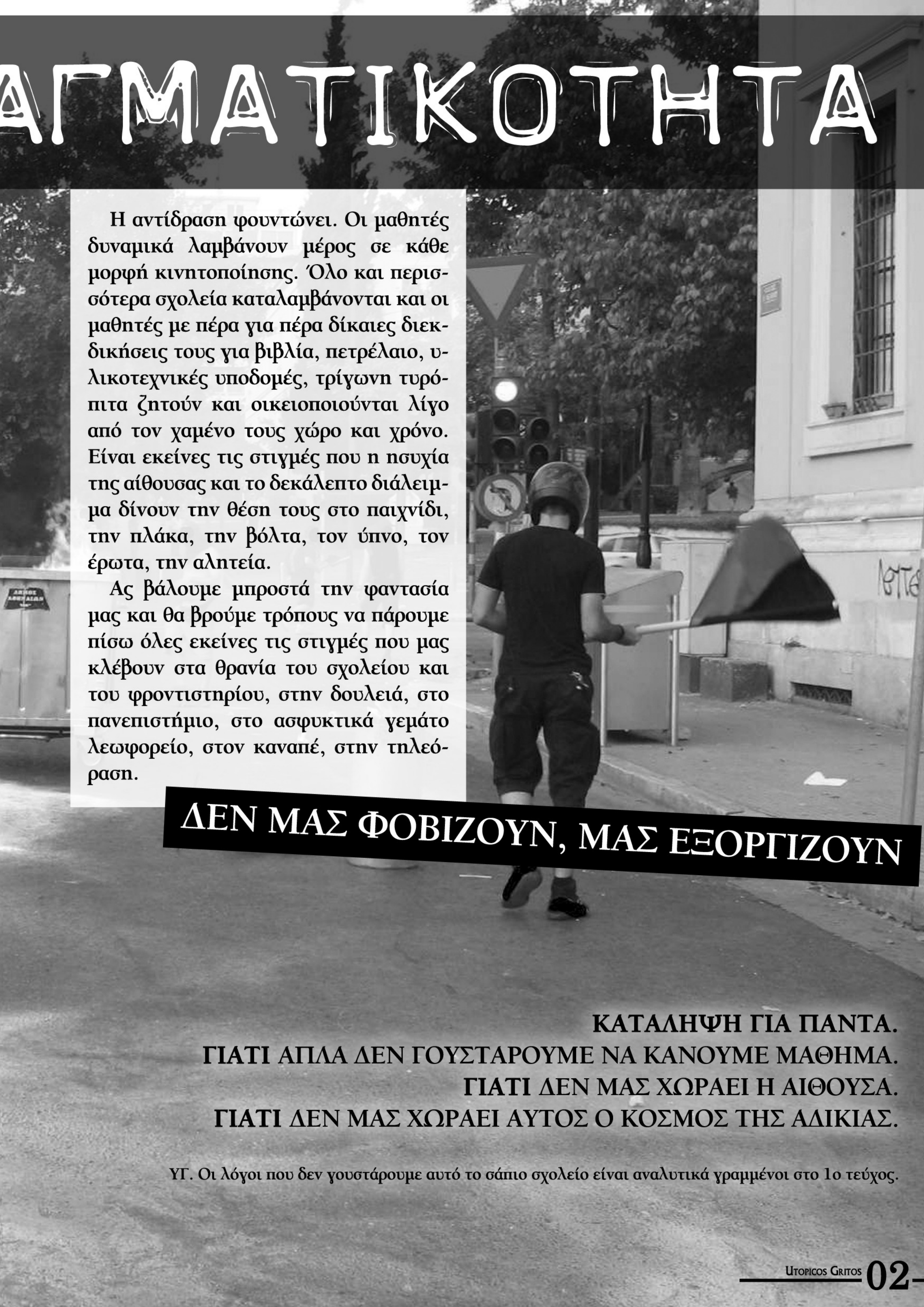
Σ' αυτό το σκατένιο σκηνικό όμως δεν υπάρχουν μόνο αυτοί που σκύβουν το κεφάλι περιμένοντας μια ευκαιρία για λίγο καλύτερη ζωή.

Υπάρχουν και κάποιοι άλλοι. Αυτοί που σκέφτονται, αντιδρούν, αντιστέκονται, εξεγείρονται.

Και εδώ ξεπροβάλλουν ωραίες εικόνες στο μυαλό μας. Εικόνες από το μέλλον.

Πορείες, συνελεύσεις, απεργίες, βιβλιοπαρουσιάσεις, συγκρούσεις, συζητήσεις, οδοφράγματα, κυνηγημένοι φασίστες, συντροφικές κουζίνες, συναυλίες. Οι αντιστάσεις μεγαλώνουν, και πριν γίνουν το τσουνάμι που θα τελειώνει μια και καλή με αυτόν τον κόσμο της εκμετάλλευσης, έρχεται η κρατική καταστολή.

Τα παραδείγματα των τελευταίων μόνο μηνών είναι πολλά. Κινηματογραφική εκκένωση της κατάληψης ΔΕΛΤΑ στις 12/09 και συλλήψεις συντρόφων, ένας από τους οποίους - ο Gustavo Quiroga González - απελάθηκε παραδειγματικά στην Κολομβία. Στις 26/09 νέες συλλήψεις και ξύλο στην γενική απεργία. Κι άλλες συλλήψεις, αυτή τη φορά 15 αντιφασιστών/στριών κατά την διάρκεια της 2ης αντιφασιστικής περιπολίας στις 30/09. Εκκένωση της κατάληψης στην οδό Αφροδίτης 9 στη Βέροια και -μαντέψτε- νέες συλλήψεις! Τέλος, εισβολή μπάτσων σε κατειλημμένο σχολείο και ψευτοτσαμπουκάδες με μαθητές.

ΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η αντίδραση φουντώνει. Οι μαθητές δυναμικά λαμβάνουν μέρος σε κάθε μορφή κινητοποίησης. Όλο και περισσότερα σχολεία καταλαμβάνονται και οι μαθητές με πέρα για πέρα δίκαιες διεκδικήσεις τους για βιβλία, πετρέλαιο, υλικοτεχνικές υποδομές, τρίγωνη τυρόπιτα ζητούν και οικειοποιούνται λίγο από τον χαμένο τους χώρο και χρόνο. Είναι εκείνες τις στιγμές που η ησυχία της αίθουσας και το δεκάλεπτο διάλειμμα δίνουν την θέση τους στο παιχνίδι, την πλάκα, την βόλτα, τον ύπνο, τον έρωτα, την αλητεία.

Ας βάλουμε μπροστά την φαντασία μας και θα βρούμε τρόπους να πάρουμε πίσω όλες εκείνες τις στιγμές που μας κλέβουν στα θρανία του σχολείου και του φροντιστηρίου, στην δουλειά, στο πανεπιστήμιο, στο ασφυκτικά γεμάτο λεωφορείο, στον καναπέ, στην τηλεόραση.

ΔΕΝ ΜΑΣ ΦΟΒΙΖΟΥΝ, ΜΑΣ ΕΞΟΡΓΙΖΟΥΝ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ.
ΓΙΑΤΙ ΑΠΛΑ ΔΕΝ ΓΟΥΣΤΑΡΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΜΑΘΗΜΑ.
ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΑΕΙ Η ΑΙΘΟΥΣΑ.
ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΑΕΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΔΙΚΙΑΣ.

ΥΓ. Οι λόγοι που δεν γουστάρουμε αυτό το σάπιο σχολείο είναι αναλυτικά γραμμένοι στο 1ο τεύχος.

ΤΕΥΧΟΣ 03 - Νοέμβριος 2012 - Θεσσαλονίκη

utopicos GRITOS